

Békehírmők

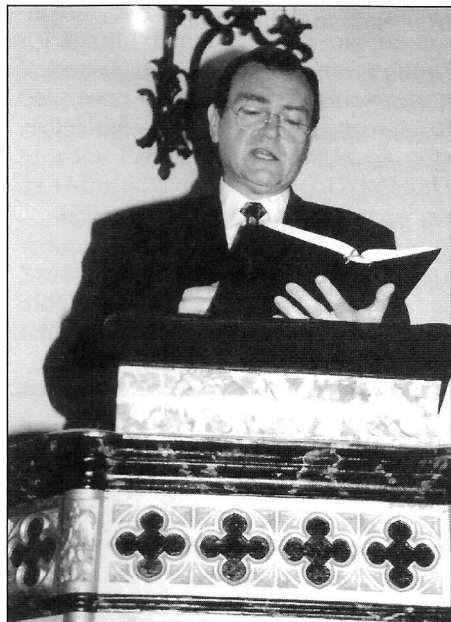

1999. MÁJUS 16.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

XCIII. ÉVF. 20. SZÁM

Imaházavatás a Wesselényi utcában

Az ünnepi istentiszteleten Almási Mihály hirdetett igét

„Nyissátok ki előttem az igazság kapuit, bemegyek és hálát adok az Úrnak!” (Zsolt 118:19) – ezzel a zsoltárverssel vette kezdetét az első magyarországi baptista templom – mintegy két évig tartó – felújítást követő felszentelése Budapesten a Wesselényi utcában 1999. április 24-én du. 6 órakor. Kitérült az ajtó, és ahogy a zsoltáros mondja: „Látták, ó, Isten, hogyan vonultál be szentélyedbe. Elöl mentek az énekesek... hátul a hárfások.” (Zsolt 68:25–26) – úgy vonult be Lukács

Géza testvér orgonajátékára a vendégként szolgáló Központi Énekkar, majd pedig a lelkészek: Dr. Almási Mihály, egyházunk elnöke, Lukács Gyula, a gyülekezet lelkipásztora, valamint Hetényi Attila nyugalmazott lelkipásztor. Az ünnepség bevezető aktusában zsoltárvers hívott fel imádságra, és buzdított az Isten színe előtt való örvendezésre, éneklésre. A gyülekezet nevében Hetényi Attila mondott felajánló imádságot, az énekkar pedig zsoltárfeldolgozásokkal dicsőítette Urunkat. Kovács Arthur gyülekezetvezető Gerzsényi Sándor: Pihenő című versével szolgált.

„Boldog, akit kiválasztasz és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!” (Zsolt 65:5) – hang-

útból és újból megtisztulunk, megújulunk, az életünket újra odaszentelünk.

Almási testvér hangsúlyozta az ökumené jelentőségét, a különbözőségek mellett az egység fontosságát, hiszen küldetésünket csak összefogással tudjuk betölteni. Ünnepünkön a testvéregyházak magas rangú képviselői is jelen voltak. Illó példát adva a vendégek részéről Spányi Antal római katolikus püspök mondott köszöntést a görög keleti, az evangélikus, a református, a metodista és a katolikus testvérek nevében.

„Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünkben” (Zsolt 118:22–23). Kiss Ferenc, gyülekezetünk elöljárója, az építkezés ügyvivője történelmi visszatekintésében szólt a nagy elő-

A Wesselényi utcai imaház épülete (archív felvétel)

Spányi Antal római katolikus püspök mond köszöntést

zott a buzdítás készülve az igehirdetésre. Az alapigét Dr. Almási Mihály testvér az Ezsdrás könyvének 6. fejezetéből választotta. Szólt a gyülekezet történetéről, Meyer Henrik úttörő szerepéről, bátorságáról, ahogy a nem mindennapi feladatot, az építkezést felvállalta az akkori lehetetlennek látszó helyzetben is. Méltatta Meyer testvér felelősségtudatát, aki egyszemélyben volt tervező, pénztáros, kivitelezésvezető, és nem rettent meg az elé tornyosuló feladatoktól akkor sem, amikor később újabb templomépítésekre került sor. Továbbá szólt arról, hogy szavainknak és tetteinknek mindenkor egységben kell lenniük ahhoz, hogy hiteles keresztyének lehessünk. Szükséges

dökről, akiknek nyomdokában járni különleges felelősség. Beszámolt a jelenlegi mintegy 50 millió forintos nagyságrendű átépítésről, a jövőre nézve pedig arról a reménységéről, hogy hasonlóképpen vezet és segít bennünket a mi Urunk a Szövetségi Közgyűlés által a gyülekezetünk felelősségére bízott ingatlanrész, a templomunkat magában foglaló épülettömb Hársfa utcai szárnyának felújítása során, amely volumenét tekintve nem fog elmaradni az imaház felújításától.

A német nyelvű multat idézte a Központi Énekkar által korhűen énekelt két korál, amelyeket – hiteles feljegyzésekből tudjuk – a Meyer Henrik által szer-

(folytatás a 157. oldalon)

(folytatás a címlapról)

vezett és vezetett énekkar is énekelt egykor a Városligetben tartott evangélizációs istentiszteleten. Az egyik a jól ismert Wie Schön Leucht'st uns der Morgenstern (Szép Hajnalszín tündökölt – 2 Péter 1:19) kezdetű ének.

Dr. Herjeczki Kornél, a gyülekezet egykori lelkipásztorának fia, előljárónk bizonyosságot tett arról, hogy gyermekként megélte: szorongatott helyzetben is növekedhet a gyülekezet, és később fiatalelként külföldön látta: a teljes szabadságban is elsoványodhat. Mi a titka a gyülekezet fejlődésének? Ha egyen egyenként templomunkból kilépve otthonainkban, munkahelyünkön, szomszédaink között mutatjuk fel a keresztet, éljük meg és adjuk tovább az örömeinket.

Beharka Pál testvérünk az „Ó, fogd kezem, vezérem” kezdetű ének sokszínű variációs feldolgozását játszotta az új orgonán, a zene nyelvén fejezve ki gyülekezetünk óhaját.

Hetényi Attila nyugdíjas lelkipásztor felajánló imát mond

Az ünnepély záróakkordjaként Handel: Messiás című oratóriumából csendült fel néhány kórustétel és egy ária, köztük a Halleluja kórus is. Végül pedig az Úri imádságban forrt eggyé az ünneplő gyülekezet.

Az ünneplés vasárnap is folytatódott, amikor a gyülekezetünk által patronált gyülekezetek képviselői, valamint az építkezésen dolgozó munkások örültek velünk.

A vasárnap délelőtti istentiszteleten Hetényi testvér figyelmünket templomunk egyes jelképeire irányította. Egykor a jeruzsálemi templomig vezető zarándoklat lehetőséget adott a szív felkészítésére. Imaházunkban „lépőkövek” vezetnek az Úr asztalához: ezek látványa kell, hogy emlékeztessen a hosszú útra, hangolja fel szívünket! Az Úr asztala

A gyülekezet
lelkipásztora,
Lukács Gyula
ünnepi köszöntést
mond

alatt lévő kör alakú burkolat a teljesség, azaz a szentség jelképe, ugyanakkor tekintetünket a középpontban elhelyezett nyitott Bibliára, és az úrvacsora színhelyére irányítja. Az eredeti díszességében helyreállított szószerk „beszél” a múlt örökségéről, az aktuális Igéről, és óv a felelőtlen modernkedéstől. Az énekkar dobogója azt jelképezi, hogy az Isten színe előtt való örvendezés mindig kiemelt helyet kell, hogy betöltsön istentiszteletünkön. A bemelegítőmedence fölött elhelyezett kereszt pedig az Atyához vezető egyetlen útról szól.

A felújítás során igen sokat köszönhetünk azoknak a szakembereknek, akik bár nem hívők, mégis legjobb tudásukkal dolgoztak az építkezésen. A vasárnap délutáni istentiszteleten őket látta vendégül a gyülekezet. Lukács Gyula testvér a legfőbb parancsolatról szóló kihirdetésében. Hangsúlyozta annak szükségét, hogy be kell töltenünk a szeretet parancsát, mert erről ismer meg minket a világ. Ezen az alkalmon számos gyülekezeti és énekkari énekkel dicsőítettük a mennyi Atyát. Az istentisztelet végén gyülekezetünk tizenkét előljárója együtt imádkozott az Úr asztalánál, jelképezve a teljes gyülekezetet, kifejezve

annak egységét. Az előljárók hálát adtak a gyülekezet múltjért, az elődökért, az egykori és a jelenlegi lelkipásztorokért, azért, hogy a gyülekezet egysége megmaradt az építkezés alatt, az anyagi javakért, a balesetmentes munkáért. Továbbá könyörögtek: bölcs döntésért a Hársfa utcai épületretek tekintetében, a gyülekezet tagjaiért, családjaiért, szolgálattevőikért, új megtérőkért, az országos baptista misszióért és vezetőikért, a külföldi misszióban szolgálókért, az ország vezetőikért, és végül a jugoszláviai vérontás megszűnéséért.

Amikor imaházunk épült, 1887-ben az épületet messziről lehetett látni, hisz szántóföld határában emelkedett, így ez a ház volt a legmagasabb a környéken. Ma már alacsonyabb a körülötte lévő VI. kerületi szürke épületeknél, mégis megújult falaival, míves tölgyfakapujával, az esti órákban reflektor világította homlokzatával magára irányítja a tekintetet. Azért, hogy aki arra jár, figyelmét el ne kerülje a templom, az Istennel való találkozás különleges helyszíne, mely találkozás Krisztus vére által minden ember számára lehetséges.

dr. Szabóné Bayer Éva

Az ünneplő
gyülekezet egy
része
Fotók:
dr. Szabó Zoltán

